

[Hastrup.]

at de 126,4, som man skønnede, ligger lige præcis 0,1 point under de 126,5, som udløser dyrtidsportion nr. 2. Jeg synes derfor, det er påkrævet at få en begrundelse for, hvordan det har kunnet gå til, at man har taget så meget fejl.

Økonomiminister Ivar Nørgaards svar (29. december 1967):

Efter anmodning fik folketingsudvalget tilstillet det af det økonomiske sekretariat udarbejdede notat om udsigterne for januarpristallet, dateret den 21. november 1967, optrykt som bilag 3 i udvalgets betænkning. Sådanne interne notater om pristallet udarbejdes regelmæssigt i det økonomiske sekretariat blandt andet til brug ved budgetlægningen og vurderingerne af den statsfinansielle udvikling. Det nærmest foregående notat om udsigterne for pristallet blev udarbejdet i slutningen af august, og heri blev ligeledes konkluderet, at reguleringspristallet for januar 1968 måtte forventes kun at udløse én dyrtidsportion.

Som det fremgår af det til folketingsudvalget fremsendte notat, skønnede det økonomiske sekretariat, at man med udgangspunkt i det på daværende tidspunkt senest foreliggende månedsprisindeks for oktober på 125,5 måtte forvente, at månedsprisindekset for januar ville blive 126,4, og at *reguleringspristallet* for januar måtte forventes at blive 126,2, hvilket var 0,3 point under grænsen for udløsningen af den anden dyrtidsportion.

Ved skønnet var der foretaget en særskilt vurdering af den sandsynlige udvikling i vare- og tjenestepriiserne og en særskilt vurdering af udviklingen i pristallets boligpost. For så vidt angår *vare- og tjenestepriiserne*, byggede skønnet på, at der uden devaluering ville have været en forstærket tendens til afdæmpet prisopgang. I notatet ansloges det, at opgangen i vare- og tjenestepriiserne fra oktober til januar ville medføre en stigning i månedsprisindekset i løbet af de tre måneder på 0,65 point, det vil sige en gennemsnitlig månedlig stigning på godt 0,2 point. Månedsprisindekset for november viste en opgang på 0,1 point i vare- og tjenestepriiserne og var således i underkanten af, hvad det økonomiske sekretariat var nået frem til.

For *boligpostens* vedkommende nåede man i det økonomiske sekretariats skøn frem til, at den årlige regulering af denne post, der ville blive registreret i månedsprisindekset for november, ville komme til at andrage 0,2 point. Den faktisk registrerede blev knap 1,4 point. Som det fremgår af det økonomiske sekretariats notat, måtte skønnet over udviklingen i boligposten baseres på et mere summarisk overblik over den forventede stigning i den samlede huslejesum for samtlige udlejningsejendomme. Den af Danmarks Statistik faktisk registrerede stigning er baseret på præcise oplysninger om husleje m. v. fra et udsnit af lejligheder. En nærmere sammenligning mellem de to beregninger er derfor ikke mulig, men visse hovedforskelle lader sig dog konstatere.

I henhold til boligforliget skal pristallet kun registrere stigningen i den faktisk betalte leje, det vil sige nettohuslejen. Det økonomiske sekretariats skøn over stigningen i nettohuslejen var baseret på særskilte skøn over stigningen i bruttohuslejen og virkningerne af boligsikringsordningen m. v. På basis af oplysninger fra Grundejernes Investeringsfond om de generelle lejeforhøjelser i henhold til lejevurderingerne, stigningen i de kommunale grundskatter og den sædvanlige årlige tilgang af nye og dyre lejligheder skønnede man, at bruttolejestigningen fra 1966 til 1967 ville andrage ca. 9 pct., når de anslåede lejestigninger blev sammenevejet som i reguleringspristallet. Den af Danmarks Statistik registrerede bruttolejestigning har været noget stærkere, men dette synes dog kun at forklare en mindre del af forskellen mellem de to opgørelser.

Hovedparten af forskellen skyldes, at det økonomiske sekretariat har overvurderet virkningerne af boligsikringsordningen. Udgangspunktet for det økonomiske sekretariats skøn har været de foreliggende overslag over de samlede offentlige udgifter til nedsættelse af huslejen i finansåret 1967-68. For den dominerende post, boligsikringen, bygger overslaget på de indberetninger fra kommunerne, som har ligget til grund for finanslovsforslaget 1968-69, idet staten reviderer kommunerne to tredjedele af udgifterne med et års forsinkelse. Stigningen i de samlede offentlige udgifter til ned-